

kot čakalnice in čakal vlaka. Prva nevarnost je minila. V Ljubljani pa si kupi listek prav do Zagreba.

V vlaku je bil Frenk zamišljen sam vase in v dragulje, ki jih je nosil s seboj. Da bi se vse srečno izteklo, da bi bil že skoro na mestu! Vlak je zanj vozil vse prepočasi, vsakršno čakanje po postajah mu je bilo pre-dolgo. Kot puščica naj bi letel vlak brez prestanka prav do Zagreba.

Toda vlak je vozil svojo pot. Z Jesenic po savski dolini navzdol je drdral hitreje. Kolesa so klopotala in udarjala enakomerno. Frenk je poslušal njih pesem in zazdelo se mu je, da mu doni na uho: V Zagreb se peljem, v Zagreb se peljem... (Konec.)

Gustav Strniša:

Zima.

*Dreoesa so polna sneženih cnetic,
v solncu blestijo vrhovi visoki,
biserni šopki, žarki ognjeni
ovijajo dajo v tenčico prosojno.*

*iVeusta-poljana oblečena ie
n belo obleko, ženina čaka.
Kdo je njen ženin? Mrtvó je polje,
nacl njivo mmoino /e vran črn kraka.*

*Ni ga! Poljana. otožna ihti,
o sreću iskrijo solze slepeče;
šopek pri šopku o višaoó strmi,
žalostno pesem oeter šepeče.*

